

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 360/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., Záhradnícka 60, Bratislava, zastúpeného advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 804/2017 a sp. zn. Rvp 837/2017 vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1 SprV 201/2016 zo 17. marca 2017 (Rvp 804/2017) a uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1 SprV 61/2016 z 5. apríla 2017 (Rvp 837/2017) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 804/2017 a sp. zn. Rvp 837/2017 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 804/2017.

2. Sťažnosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 5. mája 2017 (Rvp 804/2017) a 10. mája 2017 (Rvp 837/2017) doručené sťažnosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. (ďalej len „sťažovateľ“), vedené pod sp. zn. Rvp 804/2017 a sp. zn. Rvp 837/2017 vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 SprV 201/2016 zo 17. marca 2017 (Rvp 804/2017) a uznesením okresného súdu sp. zn. 1 SprV 61/2016 z 5. apríla 2017 (Rvp 837/2017) (spolu ďalej len „napadnuté uznesenia“).

Z obsahu sťažností a ich príloh vyplýva, že okresný súd napadnutými uzneseniami uložil sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi povinnosť úhrady súdneho poplatku za spravovanie hromadných podaní (žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a dodatkov), a to v sume 38 eur a 44 eur.

Podľa sťažovateľa okresný súd napadnutými uzneseniami porušil ním označené ústavné práva, keďže svoje rozhodnutia formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácie práva a osobitne aplikácie protiústavnej úpravy bez toho, aby vyvolal konanie na potvrdenie domnienky o ústavnosti, ktorá je však vyvrátiteľná rozhodnutím o abstraktnej kontrole ústavnosti. Podľa sťažovateľa povinnosť úhrady poplatku za úkony súdu, tak ako bola stanovená okresným súdom v napadnutých uzneseniach, nemožno sťažovateľovi uložiť. Podľa sťažovateľa súdnemu exekútorovi nie je možné uložiť súdny poplatok za spracovanie hromadného podania, pretože nie je uvedený ako poplatník v zmysle zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Podľa názoru sťažovateľa v exekučnom konaní platí súdny poplatok

iba oprávnený a nikto iný. Sťažovateľ dôvodí, že exekútor v prípade podania žiadosti o vydanie poverenia sleduje len záujmy oprávneného.

Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým vysloví, že okresný súd napadnutými uzneseniami porušil ním označené ústavné práva, zruší napadnuté uznesenia okresného súdu a prikáže okresnému súdu uhradiť sťažovateľovi trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

II.1 K spojeniu vecí na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia)

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľa rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Bez potreby citácie odôvodnenia napadnutých uznesení alebo uvádzania doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že sťažnosti je potrebné odmietnuť pri ich predbežnom prerokovaní, a to z týchto dôvodov:

Ústavný súd už v minulosti opakovane pri sťažnostiach sťažovateľa, ktorými sa obracal na ústavný súd, judikoval, že súdny exekútor má pri výkone exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa. Tento status mu priznáva Exekučný poriadok, ktorý v ustanovení § 2 ods. 1 ustanovuje, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov. Podľa ustanovenia § 5 Exekučného poriadku má exekútor pri výkone exekučnej činnosti, vykonávanie ktorej je výkonom verejnej moci, postavenie verejného činiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právnou úpravou v Exekučnom poriadku preniesol štát časť výkonu svojej moci – špecificky moci súdnej, ktorej súčasťou je aj konanie vykonávacie – na súdnych exekútorov. Nimi sú síce fyzické osoby, avšak táto skutočnosť má význam len právne technicky či organizačne inštitucionálny. Z hľadiska funkcionálneho vykonávajú tieto osoby štátnu moc, resp. moc súdnu. Preto ak súdny exekútor vykonáva funkcie, ktoré by inak bol povinný vykonávať štát, resp. súd, je pri výkone zverenej štátnej moci povinný rešpektovať a dbať na základné práva tých osôb, vo vzťahu ku ktorým prenesenú štátnu moc vykonáva; rovnako tak pre tieto osoby musí platiť rovnaký štandard ochrany ich základných práv ako v konaní pred súdmi (rovnaké závery vo veciach sťažovateľa porovnaj v II. ÚS 314/2012, II. ÚS 402/2012, II. ÚS 33/2014, II. ÚS 34/2014, II. ÚS 241/2014, I. ÚS 478/2011, III. ÚS 151/2012, III. ÚS 211/2012, III. ÚS 363/2012).

Podľa § 35 ods. 1 Exekučného poriadku [účinného od 1. apríla 2017, t. j. platného a účinného v čase rozhodovania okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. I SprV 61/2016 z 5. apríla 2017 (Rvp 837/2017)] do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania oprávnený. Po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie sú účastníkmi konania oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekútora, účastníkom konania je aj exekútor.

Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku [účinného do 31. marca 2017, t. j. platného a účinného v čase rozhodovania okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. I SprV 201/2016 zo 17. marca 2017 (Rvp 804/2017)] účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie

priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

Z citovanej definície účastníkov exekučného konania vyplýva, že súdny exekútor je účastníkom konania len vtedy, ak exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie.

Z uvedeného vyplýva, že súdny exekútor nemá aktívnu legitimáciu na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti rozhodnutiu, ktorým exekučný súd rozhodol v rámci rozhodovania o vydaní poverenia na vykonania exekúcie o uložení povinnosti uhradiť súdny poplatok za spracovanie hromadných podaní podaných súdnym exekútorom. V takomto prípade súdny exekútor ako súčasť súdnej moci nie je nositeľom žiadnych základných práv, a to ani v záujme ochrany účastníka exekučného konania (oprávneného). Sťažovateľ nemal v namietaných konaniach pred okresným súdom, výsledkom ktorých sú napadnuté uznesenia, postavenie účastníka konania, a teda nie je oprávnenou osobou na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Keďže porušenie označených ústavných práv v napadnutých uzneseniach pred ústavným súdom namietala osoba odlišná od účastníka týchto súdnych konaní, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností tieto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podané zjavne neoprávnenou osobou.

Ústavný súd vzhľadom na hodnotu sporov pred okresným súdom (spolu 82 eur) konštatuje, že ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagatel'ná vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadov už samotný predmet sporov v predmetných konaniach zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porov. najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie sťažností pri ich predbežnom prerokovaní z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach bagatel'ných prichádza totiž do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú

pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (porov. IV. ÚS 358/08), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 1996/13, bod 27).

Takéto vybočenie zo štandardov riadneho súdneho konania, resp. intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd ústavný súd navyše v napadnutých uzneseniach vzhľadom na predmet rozhodovania okresného súdu (súdny poplatok za spracovanie hromadných podaní) nenašiel.

Uvedená hodnota sporov pred všeobecnými súdmi, ako aj predmet sporov pred okresným súdom tak signalizujú zjavnú neopodstatnenosť sťažností z dôvodu bagatelnosti vecí. Sťažnosti sťažovateľa je tak potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd o sťažnostiach sťažovateľa rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017